

**[„N-AVEM BUCURIE...”] – de
Mihai Eminescu [18 martie
1883]**

N-avem bucurie de tinerimea ce studiază la Paris. E azi învederat pentru oricine că tinerii cari 'și fac educațiunea acolo, întorși în țară, sunt de o remarcabilă sterilitate intelectuală și că, în schimbul unei științe cât se poate de puține, vin cu pretențiuni exagerate, cu trebuințe insașiabile, cu totul disproporționate cu puterea de producțiune a poporului nostru. De la un timp încoace e și mai rău. În loc de-a munci-sunt atât de vaste regiunile de muncă intelectuală în toate direcțiunile-își umplu capul cu fel de fel de utopii politice și sociale, se erigează în mânuitorii nu numai ai poporului nostru, ci ai omenirii întregi, iar când se-ntorc înapoi doza lor de cunoștințe e atât de neînsemnată încât mai nici unul nu e în stare de-a se hrăni prin munca sa proprie, ci trebuie să aibă recurs la protecțiunile politice ale coruptei noastre demagogii, trebuie să se închine la dalde Brătianu și C.A.Rosetti cari, în schimb cu o absolută renunțare la orice demnitate personală sau convingere, le aruncă câte-un os ori două, liniștindu-le astfel toate pretinsele focuri de beatificare a omenirii.

A pretexta principii mari pentru a obține funcții, pensii reversibile, favori, iată școala pe care a creat-o d. C.A.Rosetti în țară, urmând-o el însuși din tinerețe și până azi.

De soiul acesta e și tagma de patrioți în perspectivă care redijează „Dacia viitoare”. Supere-se cât vor pofti; noi nu vom înceta a zice că țăranul de la Dunăre ar avea alte lucruri de făcut în Paris decât de-a simpatiza cu comunarii, de-a afișa utopii cosmopolite și de-a tăia câinilor frunze.

În numărul din urmă al așa numitei „Dacia viitoare” ne spun că sufletul dumnealor se indignează când văd că așa numiții politici, acei farisei fără animă, voiesc a le da lecțiuni de sentiment românesc.

Noi suntem acei farisei fără animă cari am afirmat că dumnealor profanează în adevăr idealul politic al strămoșilor,

punându-l ca etichetă pe marfa dumnealor proaspătă, ce se coace o dată pe săptămână.

Dumnealor ne răspund:

Ei, onorate ziar conservator, marele idei nu se profanează când ele se împărtășesc de junime și se îmbrățișează cu o căldură pe care numai această etate o poate s-o aibe; ele se profanează de aceia care nu le întrebuițează decât ca instrument politic. Strigați dar cât veți putea, insultați-ne și acuzați-ne cât veți voi, fiți sicuri că nu veți reuși a ne face să deviem sau să ne oprim din calea noastră nici chiar pentru a vă arunca o căutătură de dispreț.

Cu asemenea tirade retorice, rău scrise, nu ne ia nimenea ochii. Am mai îmbătrânit pe malurile Dâmboviței. Deci, cu iertarea dumnealor, fie zis: farisei, cu ori fără de animă, precum știm a număra pân-la patru tot astfel spunem și adevărul, oricare ar fi impresiile cu care-l vor întâmpina cei atinși de el.

Ceea ce contestăm noi e că dumnealor au îmbrățișat ceva cu căldură.

„Dacia viitoare” e rău scrisă, fără stil, fără idei, fără entuziasm, semn de bătrânețe prematură, de incapacitate de căldură.

Ca dovadă că pomadații partizani ai Comunei nu numai că nu știu nimic, dar nici nu pricep limba ce-o vorbește poporul din care pretind a face parte, cităm următorul pasaj:

Pe urmă acest fiu al patriei austro – ungurești mă întrebă pentru a depărta aceste triste idei: „Ce mai nou prin țară?” fără a adăuga cel puțin epitetul „românească”, ca și când el ar fi fost din aceeași țară cu mine, el austro – ungar !

Sancta simplicitas !

Țară în gura aceluia austro-ungar nu e substantiv comun, ci

nume propriu. Spre deosebire de Moldova, de Ardeal, de Banat, de Maramureș, ardelenii numesc Valahia și ținutul Făgărașului Țară. Cine trece în ținutul Făgărașului se zice c-a trecut în Țară. Cine vine din acel ținut se zice până azi că vine din... Țară și că trece în Ardeal. Numele propriu de „Țară” se dă dar Valahiei lui Mircea I, pe când dumnealor [î]l atribuie sentimentalismului de ocazie al unui călător.

Iara noi – nu fie cu bănat – am mai adăogi o vorbă, fără a ne preocupa mult de căutătura de dispreț.

Nu cu utopii comunarde, nu urmând pe fanariotul C.A. Rosetti, care-a corupt această țară și-a făcut din vicleșug, din tâlhăria patronată a amicilor săi politici, din fraze, mijloace de câștig, se va putea ridica vreodată acest popor.

O singură buruiană de leac există pentru acest scop: munca. Muncă, nu comunism; muncă, nu benchetuiți cu gunoaiele civilizației franceze; muncă, nu pornoscopie pe bulevarde; muncă, nu pomadă, iată mijlocul care va ridica poporul nostru.

Această „Dacie viitoare” nu e însă nimic alt decât un mijloc de-a crea celor ce numără pietrele și mână muștele la apă reputațiuni uzurpate, pentru ca, reîntorși în Țară, să aibă vreun cuvânt aparent de-a pretinde lefuri enorme de pe spinarea și din munca reală a poporului lor.

Nu credem că mai credeți în ceva, când știm pe paiatul țarigrădean care vă inspiră, și numai probe de muncă serioasă, pe cari nu ni le dă mai nici unul din voi, ne-ar putea schimba convingerea.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro